

[Bertel Dahlgaard.]

til, om det radikale venstre havde fremsat forslag til beslutning om at opfordre regeringen til at udarbejde et lovforslag om en permanent voldgiftsret til behandling af arbejdsstridigheder i stedet for, som vi har gjort det, selv at fremsætte et sådant lovforslag. Det ville vel nok have været et lidt strengt forlangende til regeringen. En opposition må almindeligvis selv fremsætte sine lovforslag — jeg vil ikke sige uden undtagelse; der kan være enkle problemer, hvoren sådan opfordring til en minister kan være rimelig.

Men lad nu det være. Det afgørende for det radikale venstre må være at få klarhed og få klarlagt eventuelle misbrug af organisationsmagten i en større sammenhæng. Vi kender flere eksempler på, at foreninger og sammenslutninger, som det er af afgørende økonomisk betydning for visse befolkningsgrupper at være medlem af, yder store beløb til politiske partiers presse og agitation, uanset at disse foreninger rummer medlemmer af alle politiske afskygninger. Jeg må måske tilføje, at det har vist ikke mindst forslagsstillerne her særdeles indgående kendskab til.

Der trænger efter vort skøn til at blive ryddet op i alt dette, og det radikale venstre tilråder derfor, at der nu på den foranledning, dette forslag giver, bliver taget fat på sagen. Det vil være naturligt, at der ned sættes et udvalg til behandling af forslaget i forbindelse med problemerne over en bredere front, således som jeg her har omtalt dem, således at de forhold, der står i forbindelse med det rejste spørgsmål, kan blive undersøgt. Ordførerens udtalelser her i dag viser også ganske tydeligt, at dette vil være den rigtige fremgangsmåde. Man må så på grundlag heraf søge frem til en tilstand, hvor ingen borger, for hvem det er en økonomisk nødvendighed at være medlem af en bestemt forening, derigennem tvinges til at yde støtte til sine politiske modstandere.

Hermed skal jeg anbefale en sådan udvalgsbehandling.

Alfred Jensen: De to ordførere for forslagsstillerne har i dag gentagne gange understreget, at forslaget sigter langt videre end til handels- og kontorfunktionærerne. Så må man nok spørge, hvorfor udgangspunktet er afskedigelsen på Aarhus kommunehospital, hvorfor man ikke har taget et andet udgangspunkt. Jeg må videre have lov til at spørge, hvorfor man begyndte med at rejse sagen vedrørende den overenskomst, finansministeren i fjor sommer havde afsluttet med handels- og kontorfunktionærforbundet. Havde det ikke været rimeligere, hvis man sigtede videre, at starte med Klaksvigsagen? Hvis det virkelig drejer sig om at komme organisationstvangen til livs, ville det være mere nærliggende, at der var taget fat på sager af denne art.

Selve afskedigelsen i Aarhus synes ikke velegnet, og ordvalget her på talerstolen, hvor man den ene gang efter den anden taler om „organisationsmisbrug“ i forbindelse med denne afskedigelse, er jo i allerhøjeste grad overdrevent, hvis ikke det er misbrug af ord. De, der har fulgt sagen, vil vide, at det forholder sig, som det ærede medlem hr. Carl P. Jensen nu har refereret, og der kan derfor ikke være tale om organisationsmisbrug. Der kan være tale om, hvorvidt man fra kommunens side har optrådt korrekt eller ikke korrekt, men som udgangspunkt, som motivering for en lovgivning af denne art egner denne sag sig absolut ikke.

Man får den opfattelse, at det her ikke alene drejer sig om at komme handels- og kontorfunktionærforbundet til livs, men lønarbejdernes organisationer i det hele taget. Jeg ved vel, at man har begrænset sig til stat og kommune, men det er klart, at det er det mest taknemlige felt at sætte ind på. Der spekuleres i det mishag, man føler, når der sker et indgreb i ens personlige frihed, og det er klart, at der er en sådan utilfredshed, men forslagsstillerne skal dog ikke gå rundt i den vildfarelse, at den værste tvang, de, der må arbejde for løn, er udsat for, er tvangen fra de faglige orga-